Ч. 102. Середа 20 (7) мая 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї непечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Цісарский ювилей. — До ситуациї. — З палати послів. — Положенє в Угорщині.

З урядового жерела доносять, що також і тим ґенералам в нечинній службі, котрі мешкають поза Віднем, полишено до волі взяти участь в зложеню поклону Цісареви войском і жандармериєю в дни 30 с. м. Зголошеня нечинних ґенералів, котрі хотять взяти участь в зложеню поклону, суть дуже пильні і мусять бути евентуально переслані телєґрафічно до міністерства війни. Найпізнійше можуть они там надійти до дня 21 с. м.

З Відня доносять, що Цісар приймив оногди о год. 11 перед полуднем на авдиенциї в Шенбруні угорского президента міністрів др. Векерлього. Ситуация з огляду на вислід нарад спільних міністрів має бути некористна, чого навіть із сторони урядової не заперечують. Не богато надіють ся від слідуючої наради, яка відбуде ся в четвер. В посольских кругах не гадають, аби події, які можуть лучити ся на четверговій нараді міністрів, діткнули австрийского кабінету, зміни обмежать ся хиба до спільних міністрів війни і заграничних справ. — Угорске бюро кореспонденцийне доносить натомість, що ріжні поголоски, немов би в часі оногдашної ради міністрів виявили ся суперечности, спричинюючі кризу, суть неправдиві.

Вчерашне засїданє палати послів розпочало ся о год. 3·30 з полудня. По відчитаню внесень і інтерпеляций палата приступила до дальшої дискусиї над внесенєм пос. Кольврата о резервістах. По промовах ґенеральних бесїдників ухвалено внесенє і приступлено до першого читаня закона о підмогах для родин резервістів, покликаних на вправи. Промавляли пос. Куницкий, социялїст і Фесль, ческий радикал. Дискусиї не покінчено і відложено єї до слідуючого засїданя.

На мадярскім овиді повисли темні хмари, котрі дуже непокоять нинїшних карманичів угорскої політики. Переслідує їх тревога перед будуччиною, яка їм уявляє ся дуже невідрадною. Коалїцийне правительство, обнимаючи державну керму в Угорщині, зобовязало ся перед Короною перевести виборчу реформу, а по тім мав би бути сойм розвязаний і вибори переведені на основі нової виборчої ординациї. Отсе зобовязанє, отся гадка про виборчу реформу, котрої не можуть позбути ся мадярскі керманичі політичні, анї єї обминути, не дає їм спокою, мучить їх до неможливости. Они знають добре, який величезний переворот спричинила виборча реформа в Австриї, які несподївані і непредвиджені зміни тут проявили ся в роздїлі політичної сили і уявляють собі вже тепер, як в Угорщині з заведенєм загального права виборчого перемінили би ся відносини, як широкі верстви населеня, котрі там не мають майже голосу і впливу на політичні справи, виринули би нараз на поверхню. А переміни ті в Угорщині були би далеко більші, як в Австриї, бо загальне виборче право зломило би там дотеперішню самоволю мадярских вельмож і жидівства, самовладу мадярщини над немадярскими народами.

Мара того перевороту суспільного і парляментарного стоїть перед очима коалїциї угорскої, а особливо независимців кошутівских і приневолює їх до важкої задуми, як би можна відвернути ту грозу а бодай против неї обезпечити ся, щоби не щезнути в пропасти загального права виборчого. Отсї відносини наводять кошутівских независимців на думку, щоби зробити спілку з двома иншими сторонництвами угорскими а іменно з лїберальними

4)

Воскрес.

Новеля В. Урбана.

(Дальше).

Донна Лючія сиділа ще при нафтовій лямпі на льоджджі і шила.

— Може вже будемо лягати спати, мамо? — спитала Кончетта із середини. — Вже пізна пора і нині вже не прийдуть ніякі гості.

— То лягай. Мусиш раненько встати — відповіла Донна Лючія не відриваючи очий від своєї роботи. — Я мушу ще отсе скінчити.

Кончетта вихилила ся через вікно на льоджджу і не могла зрозуміти, чому матір якась така змінена. — Чи може помочи тобі, мамо? — спитала она.

— Ні — відповіла Донна Лючія майже гнївно. — Лягай вже спати. Де Ассунта?

— Она вже спить.

— Ну, отже. То лягай і ти. Добра ніч!

Кончетта все ще не хотіла лягати. Коли виділа, що єї матір якась не своя і задумана та що хоче єї конче позбути ся, прийшов їй мимо волі лист на гадку, котрий так матір перепудив. Що могло в тім листі бути? — питала себе Кончетта. Колиб була спитала матір то она певно не схотіла їй сказати. Кончетта то знала і тому вже не допитувала ся.

Але наконець таки відступила ся від вікна а Донна Лючія зачула, як она засьвітила сьвітло та вийшла з гостинної комнати, як їй здавало ся, до спальні.

Донна Лючія скрутила трохи лямпу і нахилившись через поруче льоджджі, стала надслухувати. Один з єї псів загавкав. Она кинулась перепуджена. Чи не він то вже? — спитала себе саму. Она кликнула на пса з тиха, щоби він успокоїв ся і дійстно пес утих. Нічо вже не було чути, лиш шум вітру в оливних деревах і то сильнїйший то слабший гук розбурханих филь. На неї повіяло делїкатним запашним воздухом Кампанї, таким як запах оранжевих цьвітів, але она не зважала на той тихий чар ночи полудневих сторін. Журба придушила в ній радість, яку викликує щаслива природа.

Щож би тепер було, як би єї чоловік вернув? По пятнайцяти роках? Чоловік, котрого сьвіт і люди вже давно забули, про котрого гадали, що він помер, бо она сама не сто а тисяч разів мерцем єго зробила, щоби уникнути цікавих питань та пустої помовки. Перед єї душею пересунули ся ті страшні часи, які она перебула, тоді перед пятнайцяти роками в Кампобассо, малій місцевости в Апулії, а відтак ще й пізнійше на єї блуканині до Салєрна, Полікастра і наконець до Резіни. В суперечці в шаленій злости забив єї чоловік свого ворога, свого конкурента, торговельника вином, Карузa, пробив єго ножем а відтак хотів втечи, щоби уйти кари. Але не минув й тиждень, як єго зловили і засудили на двайцять літ в баньо. Кара була велика, але і вина тяжка. Карузо полишив численну родину а публичне мнїнє було против убийника. Домагано ся, щоби виступити раз енерґічно против безнастанних бійок на ножі і установити примір. Отже Спорїту засуджено а Донна Лючія остала ся сама одна на сьвіті зі своїми четверо дітьми. Та коби хоч була лишила ся сама одна! Тоді може би вже була якось дала собі раду. Але з батьком своїх дітий в кримінали якось годі було, бодай в Кампобассо. Ніхто на хотів мати з нею ніякого діла. Зі страхом і обавою а инод[і] й з ненавистю виминали єї в тій малій місцевости, як колиб то она була убийницею.

Отже продала все, що мала, і якийсь час волочила ся по краю то сюди то туди, щоби затерти слїди злочину, що сунули ся мов мара за нею — з маленькими четверо дітьми поїхала насамперед до Салєрна, звідси до Полікастро а звідси знов до Портічі, до Неаполя а наконець до Резіни. В Резині не знав ніхто більше нічого, як лиш що она вдовиця і що єї чоловік вже давно помер. Она була того переконаня, що з конечности мусить так брехати, щоби могла і сама давати собі раду і зберегти дітям честне імя. Навіть і діти не знали більше нічого як лиш то, що їх тато помер. Та й на щож би їм говорила, що могло би їм лиш смуток і журбу принести?

З залізною витревалостию і енергією, з невсипущою пильностию взяла ся тота тяжко навіщена женщина ставити на розвалинах свого житя нове єствованє, виховувати свої діти на порядних, ужиточних людий, збільшити їх добробит і в очах людий підняти ся зі свого глубокого а безвинного упадку — цілих пятнайцять тяжких літ! А тепер, коли їй по єї важкій боротьбі усьміхав ся успіх, коли як могла примістила своїх синів і була на найліпшій дорозі забезпечити честно і свою доньку,

дисидентами, під проводом ґр. Андрашого, котрі стоять на основі деаківскої угоди з 1867 р. хоч трохи розширеної в народно-господарскім обсязі і з католицкими людовцями під проводом ґр. Івана Зічого, котрі знов ріжнять ся від кошутівців своїм становищем у віроісповідних справах. Відомо, що кошутівскі независимці вийшли з революцийного сторонництва 1848 р. і своєю проґрамою ставлять державну независимість Угорщини на основі особистої унії з династиєю Габсбурґскою. Злука отже а властиво перетоплене кошутівских независимців з ліберaлами і католицкими людовцями показує ся нелегкою справою, бо два послідні сторонництва не хотять покинути становища з 1867 р., а так само не легко було би кошутівцям відречи ся своєї дотеперішної ідеї. З тої злуки трех згаданих сторонництв мало би витворити ся нове сторонництво, котре мало би перевести виборчу реформу і перетревати нові вибори та увести сполучену мадярщину по змозї яко неослаблену цїлість до нового сойму вибраного загальним голосованєм. Як сказано, така злука видає ся цїлковитим дивоглядом, бо як спрягати досить ще умірене сторонництво ґрафа Андрашого оперте на підвалинах угоди з 1869 р. з независимцями, котрі бажали би повного роздїлу, як вже не від династиї, то бодай від Австриї. Вправдї вглянувши глубше в партийні відносини мадярскі, прийде ся до пересьвідченя, що ті ріжницї між кошутівцями а лїберaлами більше поверховні, що одні і другі в мадярскім завзятю не дають запоруки, що дотеперішна звязь з Австриєю перетреває довший час. Оба сторонництва виписують на своїм прапорі народно-господарску независимість Угорщини, а то потягнуло би за собою також і державне відокремленє, так що особиста унія була би відтак неминучою в дальшій будучинї. Однако безпосередна цїль злуки тих угорских сторонництв була би, щоби Коранї показати зєдинену силу партийну, котра могла би в потребі і погрозити, та перетривати розвязанє сойму і то не лише розвязанє для переведеня виборів на основі нового права виборчого, але може ще й раньше розвязанє, коли би теперішний сойм опирав ся переведеню виборчої реформи відповідно зобовязаням затягненим супротив Корони. Независимцї бажають отже такою злукою сторонництв затривожити Корону, щоби не обставала за таким далекосяглим переведенєм виборчої реформи, як то було уложено в умові коалїцийного міністерства з Короною. Хотять отже показати Коронї, що розвязанє сойму для переведеня реформи виборчої було би безвиглядне, позаяк Корона опинила би ся перед зєдиненою силою сторонництв на основі мадярскої одноцїлої ідеї державної. Однако ті погрози не такі страшні, як видають ся на перший погляд, бо нїхто не повірить, щоби ті сторонництва так скоро поперемінювали свої проґрами. Тревога перед виборчою реформою спонукує ті сторонництва до таких змагань, але они вже не в силї знївечити волю широких верств народних.

коли єї ґаздівство знаходило собі поважанє і поплачувало ся, коли єї пильність і невтомима витревалість обіцювали довести єї наконець до цїли, впав на неї мов грім з ясного неба поворот єї мужа.

Загально взявши була Донна Лючія енерґічною, резолютною женщиною, котра не так легко спускала голову в долину і сумувала. Але тепер все-таки знайшла ся в положеню, в якім не зараз могла зміркувати, котре з грозячого їй лиха має она вибирати яко лекше до зношеня. Колиб приймила до себе чоловіка, то би їй вело ся знов так як в Кампобассо. „Фачча Фреска“ опустїла би, бо вже нїхто не хотїв би мати з нею нїякого дїла, єї сини були би загрожені в своєї карієрі а Кончетта при й без того вже труднім положеню супротив Дон Дженнара не стала би нїколи женою Дон Нїколї — а може таки й взагалї не стала би нїчиєю жінкою.

Та чи мала іза того виречи ся свого чоловіка? Прецї він був і єсть все ще єї чоловіком, батьком єї дїтий, а она сама єго одинокою і послїдною помочию і ратунком. Чи мала она взагалї моральне право сказати батькови своїх дїтий, щоби виносив ся, скоро би лиш явив ся в дверях? А хтож знає, що подумали би собі єї дїти, особливож сини, котрі че й ще добре пригадували собі батька? Хтож міг вгадати, яка могла би в будучности настати судьба і чи дїти не потребували би ще колись свого батька? Та чи не настала би ще колись хвиля, в котрій єї дїти дорікали би матери за то, що она не мала серця? Чи не було то ще страшнїйше як все, що могло настати, як би она сказала правду і виявила сьвітови все, як було?

На всї ті питаня не знала Донна Лючія нїякої відповіди мимо того, що ставила собі всї можливости щиро і основно перед очи. Надслухувала трівожливо, кидаючи собою при кождім случайнім шелестї і не могла якось на нїщо рішучо зважити ся.

Нараз зачула, що хтось іде потяжким кроком, суваючи ногами по каменистій дорозї, що вела до „Фачча Фреска“. Здавало ся їй, мов би в нїй від страху серце перестало бити ся. Взяла осторожно і тихо лямпу зі стола та посьвітила через поруче на долину. Она зараз єго пізнала, мов би їй хтось шепнув: То Леоне, то твій чоловік! Тота похилена, несамовита стать, що при слабім сьвітлї лямпи вириняла з темноти ночи і мовби грозяча загадочна судьба підходила до „Фачча Фреска“, то не міг нїхто инший бути лиш в і н, той, з котрого мерця зробили а котрий воскрес.

— Лючіє! — відозвав ся мов би придушений сльозами єго дрожачий і просячий голос до неї на гору.

Тодї схопилась она і скоренько, мов би під примусом якогось безпосередного зворушеня, в природнім вибуху своєї сердечности, збігла сходами на долину, напроти него.

— Леоне, то ти? — відозвала ся она також з тиха.

Чоловік був, видко, дуже утомлений, бо ледви що дійшов до неї, вхопив єї чим скорше за руку, мов той потапаючий, що ловить ся стебла, притиснув в корчевім зворушеню свої уста до неї і впав перед нею на колїна.

— Нї, Леоне, не клячи — відозвала ся она і сльози станули їй також в очах; — встань і ходи на гору!

— Лиши мене тут, Лючіє, — замуркотїв він сокрушений, — тут моє місце!

Кількож то і як довго роздумувала она над тим, що має зробити, як і не представляла собі всї можливости і случаї а не знаходила виходу! Розум не міг їй порадити, але серце дало раду. Серце в першій хвили дало їй раду, котра сталась для неї законом, нїби сьвятим єї обовязком. Не м о г л а свого чоловіка лишити на улици. Того би не зробила.

Взяла єго попід руки, щоби помочи єму встати і сказала: Встань же, Леоне! Прецї не можеш тут лежати. Ходиж. Я злагодила для тебе дещо попоїсти і напити ся. Я собі гадала, що ти прийдеш.

— Ти дістала мій лист, Лючіє?

— Дістала, але о тім пізнїйше. Я і сама не знаю, що то з того всего буде. Але Господь Бог якось нам поможе. Ходиж тепер на гору зі мною.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 19-го мая 1908

— Стан здоровля Є. В. Цїсаря — як доносить Korr. Wilhelm — єсть добрий. Монарх залагоджував вчера без всяких знак утоми свою дневну проґраму і приймав, як звичайно, звіти достойників. В виду того показує ся безосновна вість подана деякими ґазетами, мов би то Є. В. Цїсар занедужав на ново на якусь недугу катаральну, в наслїдок чого відкликано заповіджені на вчера авдиенциї.

— Іменованя і перенесеня. Є. В. Цїсар надав титул радників Двору радникам висшого суду краєвого у Львові: Ром. Ямїньскому і Ів. Комарницкому при нагоді перенесеня їх на власну просьбу в сталий стан спочинку. — П. Мінїстер справедливости переніс старшого начальника канцеляриї судової у Львові, Кароля Ґуберу до суду окружного в Сучаві.

— Товарискі телефони. В наслїдок жалоб абонентів телефонїчних на трудности в осягненю получення зі стациями товарискими (співудїловими) звертає ся увагу всїх абонентів львівскої сїти телефонїчної на сю обставину, що для стаций товариских єсть в центральній стациї телефонїчній уряджений окремий центральний (збірний) апарат, котрий посередничить при лученю стаций товариских зі звичайними телефонїчними стациями. В виду того єсть дуже пожадане, щоби жадаючи зі стациї товариської получення зі звичайною стациєю або відворотно жадати наперед получення з дотичним збірним (центральним) апаратом, і аж по одержаню сего получення подати число жаданої стациї будьто товариської будьто звичайної (н. пр. Абонент звичайної стациї ч. 816 бажає розмовити ся з товариською стациєю ч. 2017/II. В сїй цїли дзвонить до центральної стациї, а по зголошеню ся сеї жадає наперед получення з центральним апаратом для стаций товариских, а коли учує зголошене, зажадає аж тогди получення з ч. 2017 римска двійка. На відворот, абонент стациї ч. 2017/II хоче розмовити ся зі стациєю ч. 816, жадає наперед получення з центральним апаратом для звичайних стаций, а аж погому жадає получення з ч. 816).

— Суботнїшна туча, яка пересунула ся понад Львовом, наробила, як показує ся великої шкоди і нещастя в охрестности. В Миклашеві коло Винник вдарив грім в хату Таньки Швець, в котрій крім Швецьової була Паранька Микитка і 2 дїтий, одно 6- а друге 3-лїтне. Грім убив на місци обі женщини, 6-лїтному хлопцеви попік обі ноги і праву руку, але він ще жиє, а другій дитинї не стало ся нїчого. За хвильку зачала хата горіти і аж тодї люди довідали ся, що стало ся. На крик дїтий збігли ся сусїди і впали до хати, де вже застали два трупи. Від горіючої хати Таньки займила ся стодола Михайла Чорного і також згоріла.

— Посьвяченє памятника. В Жукові, бережаньского повіта, відбуде ся дня 6 червня (в суботу) около 8 год. рано посьвяченє памятника, поставленого заходами громадян Жукова, Гинович і Шумлян на могилї першого просьвітителя Бережанщини, пок. о. Сильвестра Лепкого (що писав поезиї під псевдонїмом Марко Мурава). На се торжество запрошує ся всї рускі товариства, всїх приятелїв і почитателїв покійного з бережаньских і подальших сторін.

— З Теребовлї. Товариства „Руска Бібліотека“ і „Читальня“ в Теребовли устроюють в недїлю 24 с. м. в сали читальняній торжественний вечір в честь Шевченка при співучасти П. Т. Олени Яцишинівної, панїстки зі Львова, о. Купчиньского, звістного цитриста з Сороцка і А. Малиновского, соліста тенора. Початок о годинї 8 вечером.

— Загальні збори філії „Просьвіти“ гусятиньского повіта відбудуть ся дня 28 мая с. р. о годинї 11 рано в сали „Народного Дому“ в Копичинцях. Просить ся членів „Просьвіти“ явити ся численно, а читальні „Просьвіти“ прислати делеґатів. На порядку дневнім важні справи.

— Дрібні вісти. На будову ювилейної церкви Непорочного Зачатия Пр. Діви Мариї в Станиславові зібрано доси 86.874 К 57 с. — Олену Січиньску, матїр Мирослава, випущено вчера перед полуднем на волю, позаяк слїдство не вика-

зало зовсім, мов би она брала яку небудь участь в злочині, а слова еї висказані в першій хвили по еї арештованю мали лиш на цїли оборону сина. Розправа против Сїчиньского розпічне ся в тутешнім суді дня 16 червня в надзвичайній каденциї суду присяжних під проводом віцепрезидента суду краєвого н. Пржилуского, а обжаловувати буде прокуратор п. Барт. — Робітник зелїзничий Іван Романко дістав ся в суботу вечером при пересуваню вагонів під льокомотиву, але на щастє лиш покалічив ся. Поготівля ратункова відставила его до шпиталю. — У Відни закінчив ся вчера процес против Сенкевича. Судиї присяжні заперечили 10 голосами против 2 питанє що до закидів обиджаючих честь, а потвердили питанє що до обиди через висьміванє 11 голосами против 1. Сенкевича засуджено на 300 корон кари, або 30 днів арешту і на заплаченє коштів процесу. — Панї Рахиль Ґец, замешкала при ул. Копенїка під ч. 10, загубила вчера брилянтову причіпку до ковтка в золотій оправі вартости 1.400 кор. Особи, що носять на собі такі дорогі річи, повинні би рівночасно причіпати собі й якусь сїтку безпечности під ними. — Михайло Тибіньский напав вчера на свого сусїда Андрія Кіршнера на Пасїках і так покалічив его ножем, що Кіршнера треба аж було відставити до шпиталю. Тибіньский, котрий зробив то з мести, що вже відсидів за Кіршнера 7 днів в арештї, втік. — Кароль Крисько, котрого ще в січни с. р. арештовано яко підозріного о крадїж 200 кор. і двох годинників, але відтак випущено по двох днях на волю а задержано лиш повисшу суму і годинники, доказав тепер, що він собі ті гроші ускладав, а один годинник був его, другий же власностию его батька. Судия слїдчий звернув онодгди Крисцї гроші і годинники.

— **За малий причинок** до наших фейлетонів про артистів і їх штуку можуть послужити слїдуючі дві вісти: На Угорщинї виступав через 25 лїт на сценах мужчина в ролї артистки і нїхто не знав, що то мужчина. Була то, як тепер доносять з Будапешту, уроджена в 1873 р. в Балящідярмат „артистка“ Аранка Дендь, котра поправдї називала ся Стефан Мочі і вже в 12 роцї виступала яко „прімадонна“ в балєтї. В якійсь малій місцевости, комітату Цаля вийшло обманьство на верх. „Дама“ явила ся там з малою громадкою артистів і старала ся о концесию на театр ріжнородностий. Начальникови громади впало в очи постава „дами“, котра робила враженє 35-лїтної жінки і він закликав акушерку та велїв даму зревідувати. „Артистку“ з білявим волосєм, котра дуже зручно грала доси свою ролю, арештовано. — Се причинок до роздїлу „з житя артистів“ а ось друга також не мало сензацийна вість з артистичного сьвіта. Ще добре всім в памяти смерть Француза Ґадбена, котрий, як звістно, в ролї „деспарада“ кидав ся з четвертого поверха на землю і — забив ся, а вже знайшла ся якась дама, артистична їздиця, котра лагодить ся скакати разом з конем із зелїзного постументу, високо на 9 метрів, на котрий мають еї разом з конем витягати віндою. Она має скакати на уставлену на долинї, межи сітками трамполїну, широку на 2, а довгу на 4 метри, вистелену кокосовими матами. Такої штуки хиба ще сьвіт не видїв.

— **Страшні відносини в росийских вязницях.** В петербурґскій думі порушено сими днями справу величезного переповненя росийських кримінадів. Так н. пр. в київскім криміналї, обчисленім на 690 виновників, сидить тепер 2207 вязвів а положенє їх єсть страшне. В одеским криміналї замість 804, знаходить ся 1610 арештантів, а в катеринославскім 942, замість 324. Вязні мусять сидїти на коритарях вязниць і навіть сидячи спати, бо положити ся і витягнути ся, хочби лиш на голу землю нема де. Страшенне переповненє не дає можности удержати порядок і дисциплїну та стаєсь причиною, що вязні старають ся втїкати. Також може дуже легко стати ся, що в так набитих людьми вязницях вибухне якась пошесть.

— **Лист самоубийника.** Якийсь послугач склеповий Карчмарчик, родом з західної Галичини, убив сими днями у Відни на Леопольдштадтї повійницю Розу Гольдштайн, котра звабила его з улицї до себе. Чи він еї справдї убив, чи она — як він каже — погибла случайно єму в руках підчас того, коли дерла ся з ним о гроші, і чи він еї обрабував, чи дістав тих 13 кор., які найдено при нїм від свого брата на одінє — се вже належить до суду доходити, чи правда. По убийстві пішов Карчмарчик до недалекого Пратеру, а коли звідтам вертав, скортїло его піти на місце убийства. Він станув перед домом якраз в хвили, коли убийство викрито і чув як одна з приятельок убитої сказала до другої: „Ну, того борзо зловлять!“ Тодї пішов він до комісарияту і дав ся арештувати. Показало ся пізнійше, що Карчмарчик перед двома роками хотів відобрати собі житє. Він стрілив був до себе з револьвера, котрий десь був крав, і зранив ся тяжко в голову. Тодї то написав він пращальний лист до своєї тети слїдуючого змісту: „Люба Тето! Коли дістанете сей лист, то я вже не буду жити. Менї вже не хоче ся жити, від коли мої родичі померли. Люди, що ходять по улици, то для мене бичі і різки. Я не можу на них дивити ся. Нїчо на сьвітї вже мене не тїшить, бо виджу, що не осягну нїколи тої цїли, щоби мати малу хатчину на селї“. Карчмарчик прийшов яко трийнячок на сьвіт і мав девятий рік, коли батько его, котрий був робітником при Північній зелїзници, і матїр відумерли его в коротків часї одно по другім. Хлопцем заопікував ся був маґістрат. З двайцяти его братів трох жиє Він мав стати пекарем, але не побув нїгде довго в науцї.

— **За мальверзациї на зелїзници** стануть перед судом в Станиславові дня 22 с. м.: бувший інспектор зелїзничий Венедикт Зібавер, лїт 65, женатий, батько 4 дїтий, офіциянт зелїзничий Йосиф Вальдекер, лїт 37, женатий, батько 3 дїтий і банмайстер Антін Рудковский, лїт 60, женатий, батько 8 дїтий — перший з тих обжалований о злочин надужитя власти урядової а оба другі о злочин спроневіреня. В марті 1907 викрито, що інспектор Зібавер потвердив доставу материялу деревного для секциї консервациї на більшу суму, як дійстно доставили того материялу Рифка Вуль взглядно еї чоловік Яков Вуль. Доставники брали з каси гроші за зовсїм недоставлений материял та й очевидно дїлили ся з обжалованими. Таких рахунків було кілька. Перший з них з датою 25 серпня 1905 виказав заплачену за незаплачений материял суму 46.133 кор. 43 сот. За ту шкоду має відповідати сам Зібавер а до а до спілки з Вальдекером за таку саму шкоду в сумі 9.897 кор. 99 сот.

Дальше вписував Зібавер банмайстрам до їх книжочок т. зв. материялових без їх відомости і призволеня видумані видатки материялів, зовсїм не ужитих при роботах секциї. Так вписав він банмайстрови Теодорови Козловскому видумані видатки ватериялові на суму 263 кор. 67 сот., Іванови Стопчиньскому 596 кор. 4 сот., Вальдекерови 1789 кор. 52 сот., Йос. Лєснякови 198 кор. 98 сот., Рудковскому 172 кор. 13 сот., Єронїмови Господаревскому 1055 кор. 53 сот. і Стеф. Леханьскому 928 кор. 19 сот.

Обжалований Вальдекер має відповідати за сфальшованє рахунку з цьвітня 1906 р., після котрого Вуль мав доставити будових брусів за 29.130 кор. 40 сот. Зібавер підписав рахунок до виплати а Вальдекер потвердив на табелї виміровій відобранє материялу. Шкода скарбу державного з того рахунку виносить 9097 кор. 96 сот. Дальше відповідає Вальдекер за то, що видав зі свого складу материял на помости у варстатах зелїзничих і наробити до маґазинів товарових загальної вартости 9807 кор. 71 сот., а тимчасом материял представляв дійстну вартість лиш 2894 кор. 45 кор., отже спроневірена сума виносила 6913 кор. 26 сот. Крім того казав одного разу завезти до свого помешканя 20 нових брусів а в двох роках своего урядованя забрав 20 фір старого материялу.

Наконець обжалований Рудковский має відповідати за то, що яко банмайстер присвоїв собі всїлякого материялу деревного на суму 298 кор. 44 сот. а при відбираню материялу затаїв в двох случаях материял, вартости 527 кор. 57 сот. і продав старі шини зелїзничі, вартости 3.224 кор. 84 сот.

— **Два спільники Васїньского.** Черновецка полїция арештувала в послїдних часах небезпечного вломника і убийника, котрий належав до ватаги Васїньского по правдї Снєґуцкого, що як звістно, допускала ся великих крадежий з вломами у нас в Галичинї, на Буковинї і в инших краях. Вломник той називає ся поправдї Гаврило Романчук, але звав себе Іваном. До спілки Романчука належало ще й 11 осіб, переважно его свояків з Топоровець на Буковинї. Позаяк в Топорівцях по арештованю Романчука розійшла ся чутка, що Романчук закопав великі гроші десь в поли чи в городї, то перекопано его брата і стрия і остаточно в городї его стрия знайдено в земли касету, в котрій було готівкою 8628 корон і 200 рублїв. Касету з грішми віддано судови краєвому.

В Новоселици арештовано, як ми вже доносили, Кальмана Дресслера, котрого називають „королем“ вломників і кажуть, що то він а не Васїньский був проводирем ватаги вломників. Отже черновецка полїция зачинає вже сумнївати ся, чи дійстно зловила Дресслера. Арештований каже, що називає ся Ґаррі Боріскі і єсть Американцем. Того Дресслера чи Боріского і его товариша, котрого разом з ним арештовано поміряно системою Бертільйона і відфотоґрафовано і може бути, що тепер при помочи фотоґрафій удасть ся сконстатувати, хто поправдї оба арештовані. Оногди відвезено обох до Тернополя, звідки Дресслер-Боріскі есть родом; але здає ся, що їх привезуть назад до Черновець, бо тому Боріскому приписують велику крадїж з вломом. Також і суд повітовий в Борщеві розіслав свого часу стежні листи за Ґаррім Боріским, обжалованим о крадїж з вломом в касї податковій в Борщеві

Телеґрами.

Відень 19 мая. „Korr. Wilhelm“ доносить, що стан здоровля Цїсаря єсть зовсїм вдоволяючий.

Відень 19 мая. На початку нинїшного засїданя палати послів пос. Малїк зголосив пильне внесене з причини подій на університетї в Ґрацу і Інсбруку. Підчас відчитуваня того внесеня як і слїдуючого пильного внесеня християньско-суспільних послів о потягненє до одвічальности ректора унїверситету, котрий назвав селян, які прибули до унїверситету в Ґрацу, уличною бандою, прийшло до великої бучі межи послами християньско-суспільними, вольнодумними Нїмцями і Всенїмцями.

Петербург 19 мая. Проект вилученя Холмщини, змінено з причини трудностий технїчних і він буде аж в осени предложений думі.

Константинополь 19 мая. Палата розпочала переговори з приватними інтересентами в справі копалень в Гераклеї. Припускають, що Порта зрече ся відкупленя тих копалень і що буде стреміла до порозуміня.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).